Із далини тужливий ріг луна,
Мов плачеться чиясь душа в полоні,
І завмирає ген на оболоні,
Де вітер спів непевний почина,

В якому чути скаргу вовкуна,
А сонце на кривавім небосклоні,
Ховаючись у хмаряній обслоні,
Так лагідно й зворушливо кона.

Під вітру скавуління сонне й сипле
Сніжок лапатий неквапливо сипле,
Біліючи на червонястім тлі,

І монотонне осені зітхання
Вгортає дня печальне затухання
На стомленій і стишеній землі.